

[Jane Oksen]

formålet så end måtte være. Det må absolut være en privat sag, hvorfor en lovgivning på området må være nødvendig.

Svar (18/1 90):

Indenrigsministeren (Thor Pedersen):

Det er min klare opfattelse, at kommunalbestyrelser ikke bør bruge kommunale midler til støtte for formål i udlandet, således som det er sket i forbindelse med den overståede Rumænienindsamling. Landets borgmestre og kommunalbestyrelser er valgt på deres politiske synspunkter vedrørende kommunale forhold og til at lede kommunernes anliggender. Dette betyder efter min opfattelse, at de må afholde sig fra at bruge deres mandat til at varetage ikkekommunale opgaver, hvor sympatisk man end som privatperson kan være indstillet over for humanitære formål.

Som retstilstanden er i dag, har jeg dog ikke mulighed for at tilsidesætte de beslutninger, som et mindre antal kommuner har truffet om at yde tilskud til Rumænienindsamlingen.

Jeg tror imidlertid, at den debat, der har været om det betimelige i, at enkelte kommunalbestyrelser har slået sig op som donatorer – for borgernes penge – vil medvirke til, at kommunalbestyrelserne i fremtiden vil være meget tilbageholdende med at træffe beslutning om at yde bidrag i lignende situationer. Jeg mener derfor ikke, at der på nuværende tidspunkt er behov for et lovgivningsinitiativ, der forbyder kommunale bidrag til landsindsamlinger, der på internationalt plan støtter humanitære formål, men jeg vil naturligvis følge situationen nøje.

Den næste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af lovforslag nr. L 137:

Forslag til lov om folkekirkens institutioner til uddannelse og efteruddannelse af præster.

Af kirkeministeren (Torben Rechendorff).

(Fremsat 17/1 90).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Tove Lindbo Larsen (S):

Socialdemokratiet er enig med regeringen i,

at reglerne for pastoralseminarierne og Præstehøjskolen trænger til modernisering, ikke mindst nu, hvor det teologiske studium ved fakulteterne i Århus og København er ændret.

At gøre faget praktisk teologi til en obligatorisk del af studierne har vi længe ønsket, hvilket jeg også har givet udtryk for ved flere lejligheder.

Som baggrund for udarbejdelse af lovforslaget ligger en betænkning fra en arbejdsgruppe, ministeren har nedsat. Første del af betænkningen er afgivet den 13. november 1989, og vi modtog den den samme dag i sidste uge, hvor lovforslaget blev fremsat. Den anden del kender vi ikke, til trods for at arbejdsgruppen i betænkningens første del skriver, at den vil komme først i 1990 af hensyn til behandlingen af lovforslaget. Så ministeren kunne måske have ventet med at fremsætte forslaget; det kunne nok nå at blive færdigbehandlet, det træder jo først i kraft 1. januar 1991.

§ 1 omhandler uddannelsesinstitutionens formål, og det er bemærkelsesværdigt, at arbejdsgruppen ikke har været enig om formålsparagraffens formulering.

Ministeren har fulgt flertallet. Forskellen er måske ikke så stor. Det drejer sig om efteruddannelsesformål. Det er meget flotte ord; der står nemlig: en systematisk orientering i samfundsvidenskabelige, filosofiske, litterære og kunstneriske forhold med henblik på varetagelse af kirkens opgaver i det moderne samfund.

Og jeg standser lidt ved udtrykket »det moderne samfund«. Hvornår slutter det gammel-dags samfund, og hvornår begynder det nye? Hvor ofte skal præster på efteruddannelse? For som bekendt »Tider skifter . . .«, som et gammelt ordsprog siger.

Ligger der i det at adskille stk. 2 og 3 i praktisk teologi og almen teologi, at præstegerningen skal tilpasses den til enhver tid værende nutid? Det er nok værd at diskutere lidt videre i udvalget.

Jeg er opmærksom på den sagkyndige permanente følgegruppe, der skal give ministeren gode råd om uddannelserne nu såvel som løbende. Det kan sikkert være udmærket, fordi hver eneste ny dag er jo »det moderne samfund« uanset måned og år.

I forbindelse med § 1 vil jeg bede ministeren begrunde, hvorfor placeringen af uddannelserne på henholdsvis Pastoralseminariet og Præ-